

Gange oplyst, at den stammer fra 1899, da Socialdemokratiet ikke var Flertal hverken i Ligningskommissionen eller i Byraadet, og at denne høje Minimalsskat var fuldstændig i Modstrid med de Ønsker, der bleve udtalte fra socialdemokratisk Side, hvor man fandt, at den var alt for høj. Dens uheldige Følger have da ogsaa vist sig deri, at store Mængder ikke have betalt denne Skat og derfor ere blevne strøgne af Valglisten.

Dernæst omtalte den højtærede Minister de syv Linier, han har indført i sit Cirkulære til Landets samtlige Amtskommuner. Jeg kan fremdeles ikke se andet, end at der i disse syv Linier ligger en nyre Fare for, at en stor Mængde Mennesker fremtidig ville komme til at miste deres Valgret. Alt det, den højtærede Minister anfører om Børn, om Fattigdommen osv., er jo slet ikke det, jeg vilde paaanke. Nej, det, som jeg vilde paaanke, er dette, at Folk, som i øvrigt ere i Besiddelse af alle Betingelser for at kunne udøve Valgret, efter Cirkulæret ville kunne blive strøgne af Valglisten, fordi Ligningskommissionen gaar hen og skønner, at de mangle Skatteevne. Det er en uhyre stor Fare, der ligger heri, og det er ikke grebet hen i Vejret, fordi der foreligger mange, mange Eksempler paa, at Ligningsmyndighederne ude omkring i Landet have benyttet dette Skøn til at faa talrige Vælgere strøgne af Skattelisterne og dermed af Valglisten. Det er underligt, at den ærede Minister ikke vil ind paa den Forespørgsel, Folketinget angaaende denne Sag stillede til daværende Indenrigsminister Bardenfleth i 1898. Af det daværende Udvalg er der mange Medlemmer i denne Sal, de kende Sagen og vide, hvad den drejede sig om. Det var det, at Ligningsmyndighederne f. Eks. i Aalborg havde skønnet saaledes, at 5—600 af Aalborgs Beboere, som ellers opfyldte alle Betingelser for at kunne udøve Valgret, at de manglede Skatteevne. De vare uden videre strøgne af Listen, og derved havde de mistet den kommunale Valgret. Dette Cirkulære, som nu er udsendt, giver netop Anvisning paa noget lignende. Der kan være Fare for, at Ligningskommissionen vil skønne saaledes, at Beboere, som ellers have Betingelser for Valgret, kunne miste den. Jeg har anket over dette, og jeg synes ikke, at Venstres Indenrigsminister skulde sidde og give saadanne Anvisninger for Byraadet, det kunne de nok finde ud af uden at faa Anvisning fra Indenrigsministeriets Side.

Jeg skal derefter over for det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) gøre en ganske enkelt Forespørgsel. Det ærede Medlem for Løvel udtalte i Mødet den 27. Oktober — det findes i Rigsdagstidende Spalte 791 og følgende —, hvad jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Jeg vil nødig gribe til det Middel, jeg har, til at afsløre det ærede Medlems Adfærd“ — det er mig, han sigter til — „jeg gør det ikke, forinden den strenge Nødvendighed foreligger, jeg vil blot her oplyse det ærede Medlem om, at jeg selvfølgelig er vidende om, at han har været rede til under en vis given Forudsætning — en Forudsætning, der ikke berøres af Fæstningsspørgsmaalet eller Hensynet til Jordværdien, han talte i Aftes meget stærkt om disse Jorders store Værdi — at stille sig passiv, naar Sagen bragtes frem igen. Mere ønsker jeg ikke at sige nu. Vil det ærede Medlem benægte det, skal jeg tale tydeligere!“ Straks i samme Møde, da disse Udtalelser bleve fremsatte, stillede jeg ikke mindre end 3 Opfordringer til det ærede Medlem for Løvel om at komme frem med, hvad det var for Afsløringer, han havde, men det var mig ikke muligt at faa det ærede Medlem til at tale, han henviste mig til at læse Rigsdagstidende. Jeg har nu læst Rigsdagstidendes Fortryk, jeg ved ikke, om han vedkender sig, hvad der staar i dette. Han spørger, om jeg vil benægte det, og jeg vil dertil sige, at jeg hverken kan benægte eller bekræfte noget, for jeg forstaar ikke et Muk, jeg aner ikke, hvad han sigter til. Der er ikke noget som helst hverken at benægte eller bekræfte, men jeg udtalte den Gang, at det var en mærkelig forblømmet Tale; det er en Tale, som kan sigte til alt muligt. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem sigtede til, og jeg ved ikke, om det kan nytte noget at stille en ny Opfordring til det ærede Medlem. Jeg har 3 Gange opfordret ham til at komme frem med det, men jeg vil dog prøve det endnu en Gang, altsaa fjerde Gang, men saa bliver det ogsaa sidste Gang, jeg kan ikke opfordre det ærede Medlem i det uendelige til at komme frem med det, men nu maa han ikke gøre sig kostbar længere. Kom nu frem med disse frygtelige Afsløringer, lad os ikke vente længere!

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) gentog atter, at jeg var gaaet uden om